

EITT FÓTBÓLTSMINNI FRÁ SUMRINUM 1959:

Teir finga stærsta sigurinn, vunninn er á færoyyskum leikvælli

Suðuroyarliðið basti íslenska B-landsliðnum

»Eitt bragð«, fjarritaðu klakksvikingar

Aldrin nakrantíð áður hefur verið so stórir spenningur áðrenn ein fótþótskamp á Tvøroyri sum seinasta leygardag, tá Suðuroyarliðið um kvæliði skuldi spæla móti íslenska B-landsliðnum. Vaksinn sum börn tosaðu ikki um annað, hvar ein so kom. Allastaðir var spurt: »Hvussu fer at gangast?« Vónirnar vóru ikki so góðar móti einum liði, sum hevði bangað burtur úr bæði færoyska landsliðnum og býliðnum í Havn. Og hartil kom so, at bæði TB og VB liggja niðast í landskappingini. Onkur vágaði sær tó at tippa javnleik, meðan flest øll sjálvandi vónaðu, at »okur« fóru at vinna.

Tá ið klokkan leið móti 6 byrjaði fólk at ganga út til leikvælin í Sevmýri, — tæy komu allastaðir frá. Sunnaneftr kom bilur aftan á bil, so at siga í »karanum«, og allir stóðu teir á rað úti við leikvælin. Heilt nógv fólk var samankomið, øll væntaðu tæy at siggia ein góðan kamp...

Og so byrjaði kampurin. Tað var sum íslendingar vildu taka framav færoyingum beinan vegin og startaðu í uppvisningsstíli. Kvíkur vóru teir, so tað sá næstan út sum suðuroyingarnir stóðu stillir. Men forsvarið fekk fótad sær og sent bóltin fram til forwardarnar. 5 minuttir vóru farnir, suðuroyingarnir fóru gott álop fram, inn móti máli, tá tók ein íslendingur bóltin beint frammanfyri málinum. Straffi! Pauli skuldi skjóta. Skotið var vælpaserað, men alt ov litil kraft var í, so málmaðurin fekk hendur á bóltin. Íslendingar sluppu við skrekkin, men eitt mál hevði verið gott at spælt uppá hjá suðuroyarliði-

num. Nú fóru íslendingar ferð eftir ferð álop fram og tað sýntist sum um støðan fór at vera hættislig hjá forsvarinum. Men einki batti, hvussu so kvíkur íslendingar enn vóru, so eydnaðist teimum ikki at fáa mál.

So kom vendi í. Forsvarið hevði stóðgáð íslenska landsliðnum og sendi nú bóltar fram til forwardarnar. Ferð eftir ferð gjørdur teir álop, høvdu góð upplop, og áskoðararnir heppaðu spælararnar upp. So hendi tað í 27. minuttinum. Henry fekk bóltin á hægri síðu, rak fram, sneiddi inn móti máli, stillaði kanónina inn og sendi so bóltin upp í netið! Lat okkur bara siga, at áskoðararnir róptu, men teir róptu hart!! Tað var frøi á øllum. Suðuroyarliðið ferði móti íslenska landsliðnum! Men ikki nokk við tí. Tað vóru suðuroyingarnir, sum áttu restina av hálvleikinum. Naskir vóru teir íslenska málinum. Mervyn hevði góðan kjans at scoren, men tað miseydnaðist. Arni sendi eitt frálíkt skot gjøgnum forsvarið, jørðstrúkandi, fleiri sóu longu bóltin í netinum, men málmaðurin var snarur, fekk beintið fyri bóltin og út til hjørna við honum. Hálvleikurin endaði við 1-0 til suðuroyarliðið.

Tað hevði smáregnað í fyrra hálvleiki, men í passini oysti tað niður. Hetta kom tó ikki at tarna spælinum nakað, og áskoðararnir góvu sær nærur ikki far um regnið, tá ið kampurin byrjaði aftur.

»Drivið á. Teir orka ikki meir«, høvdu áskoðararnir rópt í fyrra hálvleiki, tá suðuroyingarnir høvdu yvirtakið. Men íslendingar orkaðu. Tað fingi vit at siggia í øðrum hálvleiki.

Og sum tað var stuttligt at siggia teirra samanspæl! Hetta var short passing, har bólturin gekk frá manni til mann við millimeturs presisión. Hetta vóru menn, sum høvdu lært fótþótsþælið frá grundini av, tað dugdu áskoðararnir eisini at skyna á og frøddu seg yvir at siggia so vakran leik. Soleiðis var spælið á miðjum velli, men tá íslendingarnir komu móti forsvarinum hjá suðuroyingunum, tá stóð sum í berginum. Jarnteppeð var hongt niðurfyri. Væl og virðiliga varðu Thornbjørn & co., og aftanfyri stóð Eyðun til reiðar at »samla upp«. Men forwardarnir hjá suðuroyarliðnum finga eisini nakað burturúr, sjálvt um tað ikki eydnaðist so væl sum í fyrra hálvleiki. Tæy farligastu álopin vóru, tá Arni sendi eitt skot í yvirleggjaran so tað smelti eftir í, og tá Henry sendi bóltin frá hægri tætt inn fyri mál, men við síðuna av. Hvørgin parturin fekk nakað mál í hesum hálvleiki og kampurin endaði soleiðis við 1-0 til suðuroyarliðið.

Hvussu spældu íslendingar? Sum áður frásagt, so høvdu teir eitt frálíkt samanspæl. So skjótt sum bólturin var avleveraður, runnu teir í nýggja position, klárir at taka ímóti aftur. Ein yvirgang sá tað út til at vera dupult so nógvir íslendingar sum suðuroyingar á leikvælinum, so kvíkur vóru teir og bert Henry kundi standa teimum mót í skjótleika. Málmaðurin var ikki hin sami sum spældi í Havn, men hesin sýndi eins gott málmannsspæl og hann. Sum heild spældu íslendingar væl, men á Tvøroyri móttu teir einum liði, sum var nógv sterkari enn færoyska landsliðið, og

sjálvt um teir gjørdur sitt ítarsta hvør einstakur, so máttu teir ásanna, at teir høvdu møtt sínum yvirmonnum. Men harfyri verður ikki sagt, at suðuroyingarnir einki høvdu at læra av íslendingum. Ti tað høvdu teir sanniliga!

Hvussu spældi suðuroyarliðið? Tað var eins og allir 11 høvdu hitt gamla »slag-orðið« hjá TB í huganum: »Okur vilja vinna«. Eingin kann lastast, men allir eiga teir rós fyri henda kamp, sum var teimum til størsta heiður. Tað var tó serliga forsvarið, sum tók tungara takið, men teir gjørdur tað til litir. Bert eina einastu ferð eydnaðist tað einum íslenskum forwardi at sleppa innum. Hetta var í øðrum hálvleiki, men hann bleiv so hart trongdur, at Eyðun fekk beinið á bóltin og sendi hann út til innkast. Kanska er tað skeivt at nevna nakran framúr, men Thorbjørn Djurhuus hevur tað uppið. Soleiðis sum center-halfurin á suðuroyarliðnum spældi henda dagin, er hann uttan iva í dag tann besti fótþótsþælarin í Føroyum. Og íslendingar vóru fyrstir til at ásanna hetta. Hann vardi fyri suðuroyingar, sum eitt fjall, sum Beinissvørð, so stinnur sum ættarmenn hansara úr Sunnba. Tað sigst, at Thorbjørn ætlar at gevast við fótþólinum. Tað verður stórir saknur fyri TB — og fyri áskoðararnar. Honum vinstrumegin stóð Sjørður úr Vági, sum royndist so væl sum ongantíð áður, og hægurugin Petur úr Hvalba, sum tuskaðist, fekk nógv burtur úr og nærur gjørdi mál við einum longum frisparki, sum málmaðurin júst fekk fistað upp um. Um báðar bakkarnar er tað at siga,

at teir eins og hinir í forsvarinum vóru first class. Poul Juul var knáur og kom mangan íslendingum tvørir fyri, meðan Hans úr Trongisvági var so snarur, sum hann altíð hevur verið, og tað fingi íslendingar at sanna. Ein skuldi trúð, at Eyðun úr Vági altíð hevði verið málmaður hjá TB, so væl dugdi hann at spæla saman við teimum, visti nær tann rætta stundin var at »gripa inn« og tók bóltin sera væl. Av forwardunum høvdu Pauli og Mannbjørn mest at gera, men teirra partur lá ikki eftir. Millum teir — á miðjuni — var Mervyn, sum til tíðir visti, hvussu farligur hann kann vera. Vinstrumegin royndist Arni nógv betur enn á landsliðnum, tá hann nærmast bleiv »útfrystur« av sínum viðspælarum. Hægurugin var hin triði vágbingurin, málscorarin Henry, og spældi hann sera væl.

Um áskoðararnar kann sigast, at teir eisini spældu ein harðan kamp og eiga teirra part av sigrinum. Teir heppaðu spælararnar upp, summir nakað ógvorðaðir, men øll kundu lætt semjast um, at henda kamp fór leingi at verða tosað um.

Tað er einki at ivast í, at hetta besti kampur, sum nakrantíð er spældur í Føroyum; landskampurin í Havn var fyri ongum at rokna afturimóti. Tað má tí sigast at vera spell, at tæy norðanfyri ikki fingi høvi til at siggia henda kampin, men tæyverri hava vit ikki fingið fjarsýn enn...

Suðuroyarliðið fekk so ljóðandi fjarrit frá ítróttavinum í Klaksvík:

Eitt satt bragð. Til lukku við tí.

K.Í.

Um kvælið var samkoma fyri íslendingunum, har P. M. Dam, lögmaður, ið er protektor fyri ítróttin í Føroyum, helt goða røðu, sum gestirnir hildu væl um.

Onkur vil kanska halda, at vit hava tikið nakað grovliga til í yvirskriftini, men er tað ikki so? Tað íslenska B-landsliðið er besta fótþótslið, sum vitjað hevur Føroyar. Íslendingar vunnu færoyska landsliðið við 5-2, býliðið í Havn við 5-1, koma so suður á Tvøroyri og fáa einki mál, men tapa móti suðuroyarliðnum við 1-0. Suðuroyingar eru ernir, og teir kunnu vera tað!

Greinin omanfyri stóð í Sosialinum í 1959, og hevur ein lesari sent okkum hana. Kanska er hon ikki sørt apropos, verður samanborið við færoyska fótþólin í dag, og ikki minst frálíku úrslitini í EM-kappingini. Undan tiltikna Landskrona-dystinum 12. september 1990 móti Eysturriki, hevur úrslitið hjá suðuroyingum óivað verið besta fótþótsbragð, færoyingar hava staðið fyri. Verður so kanska nakað lært av hesum báðum dystum, kundi væl hent seg, at okkurt líknandi úrslit spurdist burtur úr teirri komandi HM-kappingini.